

תת"ע 4552/08/14 - שלומי נרקיס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תתע"א 4552-08-14 מדינת ישראל נ' נרקיס
תיק חיצוני: 11200863352

מספר בקשה: 14

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
המבקש	שלומי נרקיס
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בקשה שניה לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות של הנאשם למשפט הוכחות.

לאחר עיון בבקשה ובתגובה, חוששני שלא אוכל להיעתר לבקשה.

הסניגור הקודם, עו"ד קולקר, הגיש בקשה מנומקת לביטול פסק הדין. בית המשפט נתן החלטה מפורטת ומנומקת הדוחה את הבקשה, והנימוקים שם מדברים בעד עצמם.

הצדק עם המשיבה. ככל שהנאשם לא רווה נחת מההחלטה שניתנה, הדרך לתקיפתה היא בהגשת ערעור עליה, ולא בהגשת בקשה חוזרת ובדרך זו להאריך את המועד להגשת ערעור שלא הוגש על פסק הדין ו/או ההחלטה הקודמת.

אפילו הייתי מוצא מקום להליך "עיון חוזר" כזה, הרי שלא מצאתי כי יש בטענות המפורטות בבקשה, משום נסיבות חדשות או נסיבות אחרות המצדיקות את ביטול ההחלטה שניתנה.

אזכיר שוב, כי מדובר בעבירה של שכרות (נהיגה תחת השפעת סמים) שנובעת מסירוב לבצע בדיקת שכרות. הנאשם בעדותו חזר מספר פעמים ואישר כי אכן סירב לביצוע בדיקה, לטענתו בעצת פרקליטיו. גרסתו זו חיזקה עד מאוד את ראיות התביעה, אשר ביססו את חזקת השכרות. תהא הסיבה אשר תהא ביחס לסירוב, הרי משסירב, מקים עליו החוק חזקה לעצם שכרותו, מה גם שהיו ראיות נוספות אשר מחזקים את המסקנה המתבקשת מהחזקה האמורה.

הטענה, כי לאחר החקירה ניגש ונבדק ולא נמצאו שרידי סמים בגופו לא גובתה בראיה ממשית. יצוין, כי בית המשפט איפשר לסניגור הנוכחי לצרף לבקשה חוות דעת מסודרת כדיון, אשר שוללת את שכרותו של הנאשם (ראו החלטה

אחרונה שניתנה בתיק). למרות זאת, לא הוגשה כל חוות דעת. ועוד, אם אכן לא היו סמים בגופו, מדוע לא מסר את הדגימה שהתבקשה ממנו בחקירתו, וניקה עצמו מכל חשד? מדוע לאחר חקירתו מסר, אם מסר, דגימה כזו לגורם אחר? ואם תאמר מפני שחשש מפני המכשיר, הרי שגם בכך אין כדי לפוטרו מביצוע בדיקה פשוטה שתנקה אותו מכל חשד. יפים לכאן דברי ביהמ"ש העליון ברע"פ 6416/07 **עמי אילני נ' מדינת ישראל (2007)**:

"הוראת סעיף 64 לפקודת התעבורה, שכתורתה "סירוב לבדיקת שכרות", מורה כי רואים את מי שסירב לבצע בדיקת נשיפה כמי שעבר עבירה של נהיגה בשכרות. אף אם חשש שהמכשיר יפלילו לשווא, היה המבקש חייב לבצע את הבדיקה ולנסות ולהפריך תוצאה מפלילה, אם כזו היתה מתקבלת, בפני בית-המשפט. משלא עשה כן, ולאחר שהוסברו לו השלכותיו של סירובו להיבדק, אין בידי דרך להושיעו."

טענותיו של הנאשם בדבר מחלוקת/סכסוך עם הסניגור, אשר עלו רק עתה, אין בהן כדי להעלות או להוריד, מה גם שבית המשפט הבהיר בדיון האחרון, טרם הכרעת הדין, דיון בו נכח הנאשם, כי התייצבותו לדיון הבא היא חובה, שאם לא כן, יישפט בהעדרו. לכן, חייב היה להתייצב, וככל שהיו לו השגות על קיום הדיון, היה עליו להשמיע אותן באותו מועד, אך הוא בחר שלא להתייצב, ולקבוע עובדה בפני בית המשפט בדבר התייצבותו, כאשר עתה הוא טוען כי הדבר נבע מהתנהלות הסניגור הקודם.

חוששני שקשה לקבל טענות מסוג זה, שהרי לפי שיטה זו, יתרוקן התוכן מהוראות סעיף 240 (א) (2) לחסד"פ, הקובע, כי משעה שלא התייצב הנאשם לדיון שאליו הוזמן כדיון, או להמשכו של דיון כאמור, **"יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום"**, וכך כל אימת שנאשם לא יתייצב לדיון, יחד עם סניגורו, יטיל את האשם בסניגור, ובית המשפט יאלץ לשמוע מחדש את המשפט. לא זו עמדת הפסיקה, ונראה לי שלא לכך כיוון המחוקק.

בנוסף, לא נמצא שיש ממש בטענת כשל בייצוג לה רומז הסניגור הנוכחי ולא הוכחו יסודותיה (ע"פ 412/06 **ולדמיר אליאגוייב נ' מדינת ישראל**). טענות ההגנה של הנאשם נשמעו לכל אורך המשפט וקיבלו ביטוי והתייחסות בעדויות שנשמעו לרבות בגרסת הנאשם עצמו, וההרשעה, הגם שניתנה בהעדרו, לא היתה טכנית, אלא התבססה על הראיות.

גם העובדה שמדובר בתיק שכרות ובעבירה חמורה, אין בה כדי להוביל מניה וביה לביטול פסק דין שניתן במעמד צד אחד בהעדר הנאשם, שכן, כאמור, הוראות החוק הינן חד משמעיות ומחייבות נאשם שהוזמן למשפט בעבירות תעבורה להתייצב לדיון, ושם לא יעשה כן, יישפט בהעדרו, ולא אחת ניתנו החלטות בעבירות של נהיגה בשכרות בהעדר הנאשם, אשר לא התייצב בטענות מטענות שונות, ובית המשפט העליון אישר פעם אחר פעם, את פסקי הדין שניתנו (רע"פ 9876/09 **בכר בן ציון נ' מדינת ישראל (2010)**); רע"פ 10376/09 **אלירן בן שטרית נ' מדינת ישראל (2010)**); רע"פ 2584/09 **אהרון בארי נ' מדינת ישראל (2009)**); רע"פ 5146/09 **יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל (2009)**); עפ"ת (חיפה) 11389-07-09 **חאג'י נ' מדינת ישראל**).

לסיום, אחזור ואציין, כי העונש שהוטל על הנאשם בסופו של יום, הינו עונש המינימום הקבוע בחוק, וזאת למרות שהעבירה בה הורשע, מחייבת לפי הפסיקה החמרה יתרה בעונשו של המורשע בה. בנסיבות מצטברות אלה, חוששני

שלא אוכל להיעתר לבקשה החוזרת לביטול פסק הדין, ואני דוחה אותה.

ניתנה היום, כ"ב אב תשע"ז, 14 אוגוסט 2017, בהעדר
הצדדים.